

Ja, at dette Udtryk er temmelig skarpt. Jeg vil selvfølgelig ikke kunne stemme for denne Dagsorden, og, uagtet jeg ganske vist ikke har noget overvættets Haab om, at man, selv om Sagen føres videre, vil naae til et Resultat, finder jeg dog, da nu Samlingen er forlænget væsentlig af Hensyn til denne Sags Behandling, at det smaaeste dog nok var det Helbigste, om man gjorde et alvorligt og velment Forsøg paa, hvorvidt en Overenskomst kunde naaes. Jeg skal saa for Resten slutte disse Bemærkninger med at sige, at der i Virkeligheden for mig synes at være noget, jeg kan gjerne kalde det rørende, i den Maade, hvorpaa den ærede Landsthingsmand med en saa stor Fær og Ufortrødenhed søger at hævde sine Anstuelser og gennemføre sine Meninger ikke alene her i Thinget, men rundt omkring i Landet. Jeg er tilbøjelig til at tro, at den ærede Landsthingsmand for Tiden noget er en Hindring for, at hans energiske Bestræbelser ville naae det tilsigtede Resultat, men han gjør jo sit Bedste, og Mere kan Ingen gjøre. En Indvømmelse skal jeg imidlertid til Slutningen gjøre den ærede Landsthingsmand, og det er den, at han i Forbindelse med den høitærede Regjering har en ikke ganske ringe Fortjeneste af, at den politiske Sløvhed, der hidtil i en saa betydelig Grad har hvilet over Hovedstaden, er ved at blive hævet. Jeg tror, at Befolkningen her i Byen mere og mere er ved at faae Dinene op for, at skulle vi ind i mere frugtbringende og helbringende Tilstande paa Reformernes Omraade end dem, vi hidtil have suklet under, maa vi have Mænd i Spidsen for Statsstyrelsen, der i Virkeligheden kunne udrette Noget til Landets Gavn og Lyk.

Breinhoit: De 3 sidste Talere, vi have hørt, have Alle talt imod den af min høitærede Sidemand indbragte Dagsorden, og det har givet mig Anledning til at sige et Par Ord om min Opfattelse af denne. Jeg skal kort og godt sige, at jeg i Modætning til de 3 sidste Talere finder den at være efter alle de foreliggende Forhold den mest praktiske og mest passende Maade, hvorpaa man kan ende den Sag, der nu ligger for. Men ikke blot det, jeg mener meget mere, at der endog saa er Omstændigheder tilstede, der gjøre, at det ligefrem er blevet en nødvendig Seivfølge, at denne Dagsorden er indbragt, og at man stemmer for den. Vil man nu spørge mig, hvilke Omstændigheder det da er, vilde det føre altfor vidt, hvis jeg i det Hele vilde indlade mig paa en Besvarelse heraf, og jeg skal derfor ogsaa her for at være kort blot holde mig til et eneste For-

hold, det er nemlig den langt fremrykkede Tid; jeg tror ikke, at dette tidligere er draget frem, og jeg skal derfor tillade mig at sige et Par Ord derom. Der hører jo Tid til Alt, men er der Noget, der kræver Tid, ville sikkert Alle være enige om, at det er til Behandlingen af et Lovforslag af den Bestaffenhed som det, her ligger for. Det er ikke nok, at et saadant Lovforslag er af overordentlig vidt indgribende og af dyb principiel Betydning, idet det tillige er en Skattereform, men rent bortset fra denne Side af Sagen indeholder et saadant Lovforslag en saa stor Masse af Detailler, og det Detailler, der gribe dybt ind i ikke blot de Enkeltes, men i alle Samfundsklassers høieste Interesser, at det sikkert vilde være aldeles usvarligt, om Thinget vilde jage det igjennem med et utilbørligt Hastværk, vilde jage det over med en Harefod. Kun den omhyggeligste Overveelse og den nøiagtigste Prøvelse kunde gjøre det forsvarligt overhovedet at vedtage et saadant Lovforslag, hvis Enkeltheder maa prøves, selv om man var enig om Principerne, dels af Hensyn til Forbrugernes Interesser, dels af Hensyn til Industriens Fremgang, den Beskyttelse, der hidtil har været ydet. Men er der nu virkelig en saadan Tid tilbage? Det kan være, at Enkelte mene: jo, der er, vi have ganske vist været samlede i 8 Maaneder, men i og for sig gjør dette det jo ikke umuligt, at vi kunne blive samlede endnu 4 Maaneder, altsaa Maret ud. Der er imidlertid en anden Ting der, som Alle vide, gjør det umuligt, at vi kunne blive sammen saa længe. Saavidt jeg veed, er det i Dag om to Maaneder, at den ene af Rigsdagens Afdelinger ophører at eksistere derved, at dens Valgperiode udløber. Der er altsaa kun i det Høieste 2 Maaneder tilbage. Hvad det vil sige, gjør man sig bedst et Begreb om, naar man ser, at Løbslovsforslaget har brugt alene i det andet Thing henimod 7 Maaneder til at blive bragt i den Skikkelse, hvori det nu befinder sig i dette Thing. Jeg vil ikke tale om, at vi her skulle bruge 7 Maaneder, ikke heller om, at vi ville bruge den halve Tid, men efter hele Sagens Bestaffenhed vil det sikkert ikke kunne undgaaes, at vi bruge en Tjerdedel af Tiden. Hvad er det? Det er $1\frac{3}{4}$ Maaned. Der bliver altsaa 8 Dage tilbage til 2 eneste Behandlinger i Thingene, til Fællesudvalg og Forhandlingerne der og derefter til Vedtagelse af Fællesudvalgets Indstillinger i Thingene. Det er vel Noget, som er selvindlysende for Alle, at det vil være umuligt i disse 8 Dage at tilendebringe alt dette. Men rent bortset fra denne Side af Sagen gives der jo ogsaa en anden. Det er ikke blot i den danske Rig-